

Rosegadors

Alejo Torres

Vaig descobrir que era un ratolí i que em trobava en una gàbia de l'estabulari. Estava sol, però en caixes similars, contigües a la meva, agrupades, que feien la impressió d'una ciutat de rosegadors, un rumor de xiuxiueigs, de cossos remenant les serradures, de minúscules dents mastegant, em feia intuir una multitud d'éssers com jo.

El que al principi només era un soroll de fons, com de rumor d'onades o de brunzit d'eixam, de seguida es va aclarir en forma d'aldarull de converses barrejades. Vaig sentir la veu dolça d'una mare dirigint-se als seus nadons, les paraules vanitoses d'un exemplar parlant del seu pelatge, les frases de cortesia de dos ratolins que per una voluntat desconeguda han coincidit en una gàbia; vaig sentir també els afalacs d'una parella enamorada i el crit valent d'un jove que havia aconseguit escapolar-se entre les reixes. A dues gàbies oposades, dos individus discutien amb passió: eren els *wild type* o bé els transgènics, els més importants en aquell món? Em va sorprendre l'existència, entre els ratolins del meu doctorat, d'una aristocràcia fluorescent. Anava a preguntar quin lloc assignaria aquella societat a un ratolí que havia estat humà quan una veu lenta i profunda, com d'arbre vell, va clamar des de les altures: ai, ignorants! Guardeu-vos les vostres paraules, que de res us serviran. Sigueu humils, que serem tots, joves i vells, controls i modificats, els que junts, potser algun dia, revelem la veritat.

Quan al dia següent vaig baixar a l'estabulari, el mateix soroll animal de sempre em va confirmar que tot havia estat un deliri del somni. A un dels prestatges superiors, un ratolí ja ancià, amb els seus dos llargs anys, dormia plàcidament. Vaig pensar llavors que potser, al seu torn, estigués somiant ser humà.

Enllaç a l'àudio de EnVeuAlta: <https://soundcloud.com/enveualtacat/101-rosegadors>